

מסכת Baba Batra

פרק ט

א. מי שמת והניהם בנים ובנות, בזמן שהנכדים מרבים, הבנים יירשו והבנות יזונו. נכדים מעטים, הבנות יזונו והבנות ישאלו על הפתחים. אולם אומר, בשבייל שאני זכר הפסדה. אמר רבנן גמליאל, רואה אני את דברי אולם:

ב. הניהם בנים ובנות וטמיטום, בזמן שהנכדים מרבים, הזרים דוחין אותו אצל נקבות. נכדים מעטים, הנקבות דוחין אותו אצל זרים. האומר אם תלד אשתי זכר יטל מנה, יולדת זכר, נוטל מנה. נקבה מעתים, יולדת נקבה, נוטלת מעתים. אם זכר מנה אם נקבה מעתים, יולדת זכר ונקבה, זכר נוטל מנה והנקבה נוטלת מעתים. יולדת טמיטום, איןנו נוטל. אם אמר כל מה שפolid אשתי יטל, הרי זה יטל. ואם אין שם יורש אלא הוא, יורש את הכל:

ג. הניהם בנים גדולים וקטנים, השביבה גדולים את הנכים, השביבה לא מצע. אם אמרו ראו מה שהניהם לנו אבא, הרי אלו

עוזים ואוכליין, השביבה לעצמן. וכן האשה שהשביבה את הוכסים, השביבה לא מצע. אם אמירה ראו מה שהביך לי בעלי, הרי אני עוזה ואוכלה, השביבה לעצמה:

ד. האחים השתפין שגפל אחד מהו לאמנות, נפל לאמצע. חלה ונתרפה, נתרפה משל עצמו. האחים שעשו מזathan שושבינות בחוי האב, חורה שושבינות, חורה לאמצע, שהשושבינות גביה בבית דין. אבל השולח לחברו כדי ינו וכדי שמו, איןנו נגבין בבית דין, מפני שהוא גמליות חסדים:

ה. השולח סבלונות לבית חמיו, שלח שם מאה מנה ואכל שם סעדת חתנו אפילו בדין, איןנו נגבין. לא אכל שם סעדת חתנו, הרי אלו נגבין. שלח סבלונות מרביין שיחזרו עמה לבית בעלה, הרי אלו נגבין. סבלונות מעטין שתשתתפס בהן בבית אביה, איןנו נגבין:

ו. שכיב מרע שפתח כל נכסיו לאחרים ושיר קרקע כל שעניא, מעתנו קימת. לא שיר קרקע כל שעניא, אין מעתנו קימת. לא כתוב בה שכיב מרע, הוא אומר שכיב מרע היה והן אומרים בראש היה, צരיך להביא ראה שכיב מרע, דברי רבינו מאיר. וחייבים אומרים, המוציא מחברו עליו הראה:

ג. הַמְּחִילָק גַּכְסִיו עַל פִּיו, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמֵר, אֶחָד בְּרִיא וֶאֶחָד מַסְכָּן, גַּכְסִים שִׁישׁ לְהֹן אֲתָרִוֹת נַקְגִּין בְּכֹסֶף וּבְשֶׂטֶר וּבְחִזְקָה, וְשָׁאוֹן לְהֹן אֲתָרִוֹת אֵין נַקְגִּין אֶלָּא בְּמַשִּׁיכָה. אָמְרוּ לוּ, מַעַשָּׂה בְּאַפְנֵי שֶׁל בְּנֵי רֹכֶל שְׁהִתָּה חוֹלָה וְאַמְּרָה תְּנוּ כְּבִינָתִי לְבָתִי וְהִיא בְּשָׁנִים עֶשֶׂר מַנָּה, זָמְתָה, וְקִימָו אֶת דְּבָרִיךְךְ. אָמְרָה לְהֹן, בְּנֵי רֹכֶל תְּקִיבָּרָם אַפְנֵי. וְחַכְמִים אָמְרִים, בְּשִׁבְתָּה, דְּבָרִיךְ קִימָין, מִפְנֵי שָׁאַיָּנוּ יְכוֹל לְכַתּוֹב. אָבֶל לֹא בְּחָלָל. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמֵר, בְּשִׁבְתָּה אָמְרוּ, קָל וְחַמֵּר בְּחָלָל. כִּיּוֹצֵא בֹּו, זָכֵין לְקָטָן, וְאֵין זָכֵין לְגָדוֹל. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמֵר, לְקָטָן אָמְרוּ, קָל וְחַמֵּר לְגָדוֹל:

ה. נִפְלֵה הַבִּית עַלְיוֹ וּעַל אָבִיו או עַלְיוֹ וּעַל מַוְרִישָׁיו, וְהִתְהַעֲלֵיו כְּתִבְתָּה אֲשָׁה וּבְעֵל חֹבֶב, יוֹרֵשִׁי הָאָב אָמְרִים, הַבּוֹן מֵת רָאשָׁוֹן וְאַחֲרֵכֶה מֵת הָאָב, בְּעֵלֵי הַחֹבֶב אָמְרִים, הָאָב מֵת רָאשָׁוֹן וְאַחֲרֵכֶה מֵת הַבּוֹן, בֵּית שְׁמָאי אָמְרִים, יְחַלְקָו. וּבֵית הַלְּל אָמְרִים, גַּכְסִים בְּחִזְקָתוֹ:

ט. נִפְלֵה הַבִּית עַלְיוֹ וּעַל אֲשָׁתוֹ, יוֹרֵשִׁי הַבָּעֵל אָמְרִים, הָאֲשָׁה מֵתָה רָאשָׁוֹנה וְאַחֲרֵכֶה מֵתָה הַבָּעֵל, יוֹרֵשִׁי הָאֲשָׁה אָמְרִים, הַבָּעֵל מֵתָה רָאשָׁוֹנוֹ וְאַחֲרֵכֶה מֵתָה הָאֲשָׁה, בֵּית שְׁמָאי אָמְרִים, יְחַלְקָו. וּבֵית הַלְּל אָמְרִים, גַּכְסִים בְּחִזְקָתוֹ, כְּתִבְתָּה בְּחִזְקָתִי יוֹרֵשִׁי הַבָּעֵל, גַּכְסִים הַגְּכָנִיסִים וְהַיּוֹצְאִין עִמָּה בְּחִזְקָתִי יוֹרֵשִׁי הָאָב:

י. נִפְלֵת הַבַּיִת עָלָיו וְעַל אָמוֹ, אֲלֹו וְאֲלֹו מְזֻדִּים שִׁיחַלְקָנוּ. אָמֶר רַבִּי עֲקִיבָּא, מְזֻדָּה אָנִי בָּזָה שְׂהִנְכָּסִים בְּחַזְקָתָנוּ. אָמֶר לוֹ בָּנוּ עֲזָאי, עַל הַחַלְוִיהַיּוֹן אָנָּנוּ מִצְטָעָרִין, אֲלֹא שְׁבָאת לְחַלֵּק עַלְינּוּ אֶת הַשְׁוִין:
